

Somnis de tardor

Maria Dols i Guàrdia

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

A fora plou. Tu ets al sofà, amb el pijama de ratlles i una manteta de quadres escocesos sobre les cames. Llegeixes el teu llibre preferit mentre prens una tassa de cacau calent. Has tret la música per poder escoltar el relaxant repic de la pluja sobre la finestra i el so del vent. Pic, pic, pic.

De tant en tant, un llamp creua el cel i il·lumina la sala. Esperes uns segons i arriba el tro. Barraboum!! T'aixeques del sofà i t'acostes a la finestra . l'obres. Una onada d'aire fresc, juntament amb alguns esquitxos d'aigua et colpegen la cara i t'impacten, de sobte. Respiras profundament i sents aquella olor de terra mullada tan agradable.

Tanca els ulls uns segons i imaginat que ets al mig d'un prat. A una distància prudencial (considerant els llamps) hi ha un arbre, potser un roure. O no, millor una pomera silvestre, que fa més bucòlic. No duus sabates i les vores dels pantalons se t'embruten de fang. Els peus, al caminar, fan xop-xop al fanguet; et provoca una sensació entre el fàstic i el plaer. Comences a tenir fred, la teva roba ja és ben molla. L'aigua et regalima per la cara i et notes pesant. De sobte un altre llamp molt a prop il·lumina tot el que t'envolta. Magnífic. T'hi quedaries tota la nit. Però no pots. Has d'obrir els ulls i tornar a la teva sala d'estar. La teva mundana sala d'estar.

Tanques la finestra i tornes al sofà. Aquesta vegada et tapes completament amb la manta de quadres. T'hi emboliques com un indi. Segueixes llegint. O, com a mínim ho intentes. Però et pesen les parpelles. La son t'envaeix i, per molt que t'hi esforcis, cada cop ets més al país de les meravelles, com la famosa Alcía, i menys al

dels vius i desperts. A la fi t'adorms completament.

Tornes a ser al prat de la pomera silvestre. Encara plou i la foscor és pràcticament absoluta només es veu interrompuda pels llampecs ocasionals. Però ja no ets la única persona. Al cap d'uns minuts –gràcies a la lluminària d'un gran llamp- t'has adonat que, confoses amb la foscor i les ombres hi ha gent passejant per aquí. Intentes acostar-te a aquestes persones, veure qui son, parlar amb elles. Però no pots. Sempre són a varis metres d'on ets tu facis el que facis. No aconsegueixes veure'ls les cares però t'has fixat en una cosa: tots vesteixen igual. Pantalons, abric, sabates i gorra tot negre. Segurament per això t'ha costat tant veure'ls al principi.

Segueixes caminant entre la gent misteriosa esperant aquell xop-xop- la sensació a mig camí entre agradable i fastigosa- però ja no notes el fang sota els peus. Els tens secs, de fet. I et pesen. Et pesen molt. T'imagines el que passa, tanmateix mires avall i et trobes amb els peus embotits en un parell de sabates negres. Els pantalons també són negres. Ni rastre del pijama de ratlles. També portes posat un abric negre i en aquest precís instant notes una gorra que t'estreny i t'escalfa el cap. Negre, és clar. Ara vesteixes exactament com les persones del teu voltant.

Podries ser ells. O ells podrien ser tu. El pensament et creua el cap i arribes a la conclusió que estàs en algun estrany laberint de miralls. Però no pot ser. No són com tu, n'hi ha de mes alts, baixos, més grassos i més prims. I no es mouen com tu. A més, si fossin miralls hi hauria més d'una pomera, de la mateixa manera que hi ha més

persones a part de tu.

Ells també et miren, de reüll. I és miren entre ells, de reüll també. Tot i així encara no els pots distingir les cares. Et comences a angoixar. Tot plegat és massa estrany. Sembla tret d'una pel·lícula de por. Mires al teu voltant, mig esperant que aparegui u boig amb una destal. Però no apareix. Tu segueixes rondant per allí amb la teva nova indumentària negra entre gent sense rostre vestida de negre. No segueixes cap rumb, només mous els peus, per passar una mica el fred i esperant que passi alguna cosa.

I tu i aquesta gent us mireu de cua d'ull. Intentant establir contacte, reconèixer algú o apropar-vos. Però sembla impossible. La foscor i les gorres mantenen les vostres identitats amagades dels altres i els vostres camins no es creuen ni s'acosten més d'un parell de metres. Simplement no coincideixen. No es tracta de cap força superior ni res per l'estil. Això no és una pel·li de ciència ficció, només un somni. Un somni ben estrany, tot s'ha de dir.

De cop i volta un altre llamp. Aquesta vegada molt a prop. A caigut sobre la pomera solitària. I la pomera s'incendia. Una gran foguera al mig del prat. Tot i l'aiguada el foc no s'apaga. T'hi acostes, per escalfar-te. La claror de la foguera fa més nítides les siluetes dels personatges misteriosos. També s'acosten al foc. A la fi pots veure'n les cares. I en reconeixes algunes: la teva mare; la veïna del primer, aquella tan xafardera; un company de feina; una antiga parella. També hi ha una amiatat de la infància. Companys de la facultat, que et miren amb recel, no saps perquè. I persones que et

sonen però no saps de què. La dependenta de la fleca, que és peruana i et demana que li parlis en català per poder practicar. El professor que et va castigar a cinquè de primària. I més, cada cop més gent.

Et despertes de sobte. Obres els ulls. Tornes a ser al sofà, a la teva sala d'estar, el llibre obert sobre el pit. Duus el pijama de ratlles altre cop i estàs embolicat amb la manta de quadres escocesos. Fora encara plou. Ha estat un somni ben rar i angoixant, però creus que ha sigut una altra cosa que t'ha despertat. Intentes pensar el què. Piiiiip!! Sona el timbre de la porta, la del pis. Suposes que ja havia sonat abans, que això t'havia despertat tan de sobte.

Qui pot ser? Obres la porta. A fora, al replà hi ha una munió de gent. La teva mare, la veïna del primer. La peruana que treballa a la fleca. Gent que et sona... hi són tots. Vestits de negre. I està plovent. Plou en el replà d'un segon pis? El replà ja no existeix, de la porta enfora hi ha un prat. Amb una pomera silvestre que crema. Veus el teu reflex al mirall del rebedor. Negre, tot la roba negra. Sabates i gorra incloses.

Hi ha un centenar de persones al replà, que ja no és replà, i et miren. I tu te'ls mires a ells. Des del teu pis. Sense saber què fer o dir.

Sona el timbre. Aquesta vegada amb més insistència. PIIIIIP!!!!

Obres els ulls amb un sobresalt. Encara ets al sofà amb el llibre i la manta. Durant un moment no entens res. Suposes que has sentit el timbre però has seguit somniant. En el mateix moment en què arribes a aquesta

conclusió sona el timbre per enèsima vegada. “Ja va!!” remugues.

Mires per l’espill i veus la teva germana a l’altra banda. Obres la prota i ella et mira amb mala cara. “Per què has tardat tant?” pregunta. Li expliques que t’havies adormit al sofà. “Mentre llegia”, dius. Mira el teu pijama i se’n fum. Fa anys i panys que el tens. No te l’havia regalat l’havia? Potser si. Et diu que no t’has fixat mai en les modes. Que ara la última és anar de negre.

Negre! Et fixes en ella. Sabates negres. Abric negre. Gorra.. no du gorra, uf! Oh, no! la porta a la mà! Negra. I té una bossa. “T’he portat això, a veure si aconseguixo modernitzar-te d’una vegada”. I de dins de la bossa en treu un conjunt negre. Hi és tot.

Et tornes a despertar. Ha sonat el timbre. Fas una ullada al teu voltant: la teva sala d’estar normal, el teu estimat pijama de ratlles, el llibre i uns quadres escocesos que et cobreixen en forma de manta. Torna a sonar el timbre. T’aixeques i te’n vas al llit. Et poses uns taps per les orelles i t’adorms. Sents el timbre per última vegada, com si fos molt lluny. Abans d’adormir-te tens temps de cridar a qui et vulgui escoltar :”A la merda!!!”

T’adorms i somnies amb colors. Robes de colors, arbres de tots tipus, gent amb cara. I no sona cap timbre.